

Sygn. akt VII U 1721/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 4 lipca 2014 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala D. K. prawo do emerytury od dnia (...) roku;

II. w pozostałej części umarza postępowanie.

Sygn. akt VII U 1721/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lipca 2014 roku, Znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił D. K. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 21 a.e.).

W odwołaniu od decyzji D. K. nie zgodziła się z nią i wniosła o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. Wskazano, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresów zatrudnienia od dnia 4 grudnia 1978 roku do 15 kwietnia 1988 roku oraz od dnia 16 października 1990 roku do 31 października 1998 roku w Zakładach (...) W., Oddział (...) w M., gdyż w świadectwie pracy z dnia 30 października 1998 roku wymieniono stanowiska nie wymienionymi w Rozporządzeniu, zaś świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie zawiera daty wystawienia (odpowiedź na odwołanie – k. 3 a.s.).

Nadto w dniu 31 grudnia 2014 roku D. K. złożyła pismo nazwane „Odwołanie”, w którym wskazała iż odwołuje się od decyzji z dnia 12 czerwca 2014 roku oraz wskazuje świadków na okoliczność wykonywania pracy w warunkach w szczególnych warunkach (k. 16-18 a.s.).

Zakład wniósł o odrzucenie odwołania, wskazując, iż w dniu 12 czerwca 2014 roku nie została wydana żadna decyzja (k. 19 a.s.). Na rozprawie w dniu 28 lipca 2015 roku wnioskodawczyni oświadczyła, iż cofa to odwołanie, gdyż pismo z dnia 31 grudnia 2014 roku dotyczyło również odwołania od decyzji z dnia 4 lipca 2014 roku, omyłkowo zaś wpisała datę 12 czerwca 2014 roku. Dlatego też cofnęła to odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł zaś o umorzenie postępowania w tym zakresie (k. 44v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

D. K., urodzona (...), w dniu (...) roku złożyła wniosek o emeryturę. W jego treści zawarła oświadczenie o tym, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz, że wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (wniosek o emeryturę - k. 1 – 4 a.e). W chwili składania wniosku o emeryturę skarżąca uprawniona była do świadczenia przedemerytalnego (k. vide akta SP5 – 3180486)

Na podstawie dokumentów zgromadzonych wcześniej w aktach ZUS ustalono, iż wnioskodawczyni legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 roku łącznym okresem podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 20 lat, tj. 14 lat, 10 miesięcy i 27 dni okresów składkowych, 4 lat, 11 miesięcy i 19 dni okresów nieskładkowych oraz 3 lata, 5 miesięcy i 6 dni okresów z tytułu pracy na roli. Żadnego z okresów zatrudnienia wnioskodawczyni nie uwzględniono przy obliczaniu jej stażu pracy w warunkach szczególnych (karta przebiegu zatrudnienia - k. 17 a.e.; decyzja - k. 18 a.e.).

W aktach rentowych wnioskodawczyni znajdowało się świadectwo pracy oraz świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez Zakłady (...) Przedsiębiorstwo (...) w W., Oddział (...) w M., wskazujące, iż D. K. była zatrudniona w okresie od 4 grudnia 1978 roku do 31 października 1998 roku na stanowisku montera podzespołów. W tym czasie w okresie od 4 grudnia 1978 roku do 15 kwietnia 1988 roku oraz od 16 października 1990 roku do 31 października 1998 roku wykonywała stale i w pełnym wymiarze prace lutowania i woskowania ręcznego rezystorów, wymienione w dziale XIV, poz. 24, pkt. 1, wykazu A stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Metalowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM Nr 1 – 3, pozycja 1) - (świadectwa – k. 8-9 a.r.).

Organ rentowy nie uwzględnił wymienionych wyżej okresów zatrudnienia, z uwagi na nieścisłości dotyczące zajmowanych przez wnioskodawczynię stanowisk i ich zgodności z przepisami resortowymi (decyzja – k. 18 akt emerytalnych).

W tym stanie rzeczy wydana została zaskarżona decyzja.

D. K. została zatrudniona od dnia 4 grudnia 1978 roku w Zakładach (...) w W. (następnie Zakłady (...)) na podstawie umowy o pracę, zawartej na początkowo na 14- dniowy okres próbny, a następnie na okres wstępny do dnia 3 grudnia 1979 roku. Została wówczas zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera w wydziale (...), wykonywała pracę polegającą na klejeniu i montażu filtrów (...), ukończyła w czasie zatrudnienia kurs z zakresu konstrukcji i technologii filtrów (...). Od 1 maja 1982 roku zmieniono wnioskodawczyni stanowisko na montera podzespołów w wydziale (...), a następnie od marca 1985 roku na montera podzespołów radiotechnicznych (umowy o pracę, angaże, oceny okresowe – akta osobowe – k. 33 a.s.). Od dnia (...) roku wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym w związku z urodzeniem córki R., natomiast od dnia 16 kwietnia 1988 roku do dnia 15 kwietnia 1990 roku wnioskodawczyni korzystała z urlopu wychowawczego przyznanego jej w związku z wychowaniem córki M., następnie od dnia 16 kwietnia 1990 roku do 15 października 1990 roku korzystała z urlopu opiekuńczego z powodu choroby córki M.. Od dnia 16 października 1990 roku wnioskodawczyni powróciła do pracy, na stanowisko montera

podzespołów (vide wnioski o udzielenie urlopów wychowawczego i opiekuńczego oraz angaż – akta osobowe k. 33 a.s., świadectwo pracy k 7 a.r., kartoteka osobowa płac za rok 1984 – akta osobowe k. 33 a.s.). Na takim stanowisku wnioskodawczyni pracowała do końca zatrudnienia tj. do 31 października 1998 roku, z tym że używano wówczas zamiennie nazw – monter podzespołów i monter (vide angaże – akta osobowe k. 33 a.s.).

Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawczyni pracowała przy produkcji filtrów (...), do jej obowiązków należało sklekanie płytek ceramicznych filtra żywicą zmieszaną z utwardzaczem oraz lutowanie cyną przewodów. Używała do tego ręcznej lutownicy, rozgrzanej, płynnej cyny oraz żywicy. Po przylutowaniu drucików zalewała cały, gotowy filtr żywicą z utwardzaczem Przez cały okres zatrudnienia nie była kierowana do innych prac. Przez cały okres zatrudnienia otrzymywała tzw. dodatek szkodliwy (zeznania i wyjaśnienia wnioskodawczyni k. 12v-13 a.s., k. 46 a.s. oraz k. 59v a.s., zeznania świadków: G. M. k. 45-45v a.s. oraz K. K. k. 45v-46 a.s., kartoteki osobowe płac - akta osobowe k. 33 a.s.).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonej.

Świadek G. M. oraz świadek K. K. pracowały z wnioskodawczynią w Przedsiębiorstwie (...) w M. na jednej hali produkcyjnej, przy produkcji filtrów piezoceramicznych, z tym że wykonywały inne czynności – G. M. była monterem filtrów typu (...), a następnie pakowaczką, zaś K. K. zajmowała się napyłaniem.

Okoliczności te w ocenie Sądu pozwalają na przyjęcie wniosku, iż zeznający w sprawie świadkowie mają niezbędne wiadomości dotyczące charakteru i warunków wykonywanej przez wnioskodawczynię pracy. Dodatkowo świadkowie szczegółowo opisali zakres obowiązków wnioskodawczyni oraz warunki w jakich były one wykonywane. Zeznania świadków są logiczne oraz korelują z zeznaniami wnioskodawczyni. Nadto organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które poddawałby w wątpliwość zeznania świadków. Również Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie dokonanych ustaleń.

Powyzsza ocena dotyczy również zeznań wnioskodawczyni w zakresie dokonanych ustaleń. Skarżąca wystarczająco dokładnie opisała wykonywane przez siebie czynności. Organ rentowy nie kwestionował treści zeznań wnioskodawczyni i nie przedstawił dowodów przeciwnych. Zeznania wnioskodawczyni są zbieżne z treścią dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w spornych okresach. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawczyni. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Wobec tego dokumenty powyższe zostały obdarzone wiarą jako autentyczne i rzetelne, a przez to prawdziwe. W toku postępowania strony nie kwestionowały tych dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornych w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresów zatrudnienia ubezpieczonej w Zakładach (...) w W., z siedzibą w M. od dnia 4 grudnia 1978 roku do dnia 3 marca 1983 roku, od dnia 4 marca 1985 roku do dnia 16 kwietnia 1988 roku oraz od dnia 16 października 1990 roku do dnia 31 października 1998 roku, (tj. w okresach poza urlopami wychowawczymi i urlopem opiekuńczym) w łącznym wymiarze 15 lat, 5 miesięcy i 8 dni, jako pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęły okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym

w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury Z. K. musiała spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 55 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 20 lat.

Bezspornym jest, że skarżąca w dniu wydania zaskarżonej decyzji na dzień (...) roku legitymuje się 20 - letnim stażem pracy, ukończyła wiek 55 lat oraz że będąc członkiem otwartego funduszu emerytalnego złożyła odpowiednie oświadczenie o przekazaniu zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa .

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez ubezpieczonego pracę w okresach objętych sporem można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawczyni występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia, przedłożyła na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach prawem wymagany

dokument w postaci świadectwa wykonywania pracy w takich warunkach. Świadectwo to zostało zakwestionowane przez organ rentowy, który podniósł zarzuty formalne. Co do zasady argumenty organu rentowego są zasadne gdyż istotnie przedłożone świadectwo nie odpowiada wymaganiom formalnym stawianym treści takiego dokumentu przez przepisy prawa. W ocenie Sądu taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości wnioskodawczynie ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że wadliwość świadectwa nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie w sposób prawidłowy obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji z powodu nie sporządzenia jej, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c, który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. W konsekwencji ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS i aktach osobowych oraz zeznaniach ubezpieczonej złożonych w trybie art. 299 k.p.c., pozwoliło ustalić w sposób pewny, że wnioskodawczynie wykonywała stale i w pełnym wymiarze, w od dnia 4 grudnia 1978 roku do dnia 3 marca 1983 roku, od dnia 4 marca 1985 roku do dnia 16 kwietnia 1988 roku oraz od dnia 16 października 1990 roku do dnia 31 października 1998 roku na stanowiskach monter a bądź monter a podzespołów, w wymiarze 15 lat, 5 miesięcy i 8 dni (vide pismo ZUS k. 50 a.s.), czynności odpowiadające rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 83 „Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) oraz stanowisku lutowacz, wymienionym w wykazie A, Dział III „hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 83 „Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych”, pkt 2, stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG. 1985.1.1).

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że wnioskodawczynie formalnie miał powierzone stanowisko pracy, które nie zostało wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczyła ona pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Należy również zaznaczyć, iż przepisy prawa, na podstawie których ustalone jest prawo do spornej emerytury nie zawierają regulacji, która nakazywałaby wyłączenie okresów pobierania zasiłków chorobowych z okresów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W sprawie niniejszej nie znajduje zastosowania przepis art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach, obowiązujący dopiero od dnia 1 lipca 2004 r. Przepis ten wprowadził ograniczenia przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze polegające na tym, że nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Skoro przepis art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odsyła do art. 32 tej ustawy jedynie w zakresie przewidzianego w nim wieku emerytalnego, to przepis art. 32 ust. 1a nie ma zastosowania do ubezpieczonych ubiegających się o przyznanie wcześniejszej emerytury na podstawie przepisu przejściowego, jakim jest art. 184.

Jak wynika z poczynionych ustaleń D. K. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 20 lat, ukończyła 55 lat życia, oraz pracowała w warunkach szczególnych ponad wymagane 15 lat, tj. 15 lat, 5 miesięcy i 8 dni. Tym samym ubezpieczona spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia jej prawa do emerytury od dnia (...), tj. osiągnięcia wieku 55 lat. W pozostałej części, w związku z cofnięciem odwołania przez skarżącą postępowanie należało umorzyć zgodnie z art. 355 kpc, w myśl którego Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.